

Poezie to nedělá
aby byla zlá a odporná

poezie nechce
být tou špatnou

ona pouze otvírá
okna doposavad zavřená
když ti spadne do klína

přede jako kočka
žádná šlapka zlobivá
nemocná

poezie toť rozkrok v nás
co hledáme a přijde
nepřijde

bude či nebude

Píši, píši

- zezačátku
- nic mě nenapadá
- písmenka jako rány kladivem
- padají na zem

potom

náhle vítr zvedne

listí se otočí do kola,

myšlenek roj zabliká očima

jako když papír bílý

je parket náhle osvětlený

muzika spustí libé tóny do ticha

náhle jsou zde

nic a nikdo jim nebrání

spřádat nit' svou i náhod

tícho s hlukem skládat

stavět i broukat

zámky vzdušné, pomyslné

náhle jsou zde

a ty básníku - se snaž

Chvíli jdou
a chvíli stojí

když nadechnou se,
opět síly spojí, aby šly dál

hodiny na
zdi

Ticho,
 toť
jenom

lampa nejvíce má
zážitků

kam vidí, tam se svléká
neujde jí myška šedá

sama pro život stvořena

s námi sedá, do sešitů
se dívá

chytrá je

tu jako my
s léty dospělá a chytrá

prošla matematikou
i pravopisem

ve svém oku jediném
svitem plápolavým

potichu a beze slov
snaží se nám vrátit

to co získala

když s nocí mluví
mluvu jinou nežli
by jí slušela

Každý pes svůj očůrává patník

s chutí objevitele kolíkuje
zábor svojí země

s hlavou skloněnou
dojde snad dále
dál, než kde je

v okamžiku vzhlednutí

Hodně hodin
značí vždy
málo času

touha mít
celé odpoledne
jako flákotu
přes oválný talíř

a jíst
jíst
jíst a jíst

spoustu času

Každé otočení listu
každá znovu popisovaná stránka

podložím papírem šikmou věž v Pise
v některých sloupech jsou díry jak v ementálu
nikdo o tom neví
ptáci by neměli sedat sedm krát sedm v řadě
bledě bílý papír, červený hamburger

není mi ale vůbec dobře z pocitu
jak malý svět se točí
kolem naší hlavy

Prázdne,
okamžiky vzlyků stvořené
bereš je moc vážně

touhy vznešené

vypuštěné duše, kolem nás
hlavy prázdne
sluší vám, klobouky,
mužům jako kukly

zjevení jsoucna neznámé
kdo po tobě kytky zalije
den světlem provoněný
pomine, nežli zítřky příští

Světla nesvíí
cestou do práce potkáváme
zhasnuté lidi

co nevidí
svou světlou chvíli
v tomto světě

Na bradě chlup
v zubech kus masa
rty mají smyslnosti plná ústa

na bradě mlíko
v očích lesk světa
poznáním kráčíš k lepšímu zítřku

teď na sebe myslím
neznám tvoje jméno
a je ti o hodně méně
nežli mně

nikoliv sentimentalita
a v žádném případě smutek

to přítomnost se dívá
kde zůstal skutek
a kde
jsem já

Až budu prosit Bohy o věčnost
nevím, jestli budu myslet
na to, co jsem prožil

až budu prosit
de fakto klepat budu
na bránu železnou
ať nahore či dole, zavřenou

a říkat jim,
hele pane, paní
jsem tady,
mouchy snězte si mě

 já letím
už jsem doletěl

Život projde vším
 čím má
smrt neprochází
smrt zůstává

a s ní odchází mládí
 i stáří

Až večer setmí se
proč bychom nehledali
svoje sny

utržené ze řetězu
dnešního rána

poházeny světlem
pospravovány osudem
vždyť se to stává

vložme do náruče jim
nové dítě
nový stonek sytě zelený

a vzmužte se ztroskotanče
v lodi jen jedna díra je
ta se zacelí a zaceluje každé pondělí

Chlapa musí bolet ruce

Chlapa musí bolet ramena
trup, žebra i kolena
to, aby nedováděl

chlapa však musí

bolet i srdce

to, aby neutíkal
za nozdry býk chycený na kroužku
za obojek sevřený krk psa

za láskou za ruku
za touhu
za štěstí

že ho má někdo rád
chycený chlap

Na bedra
nechávám si nalézt
osudy lidí
měl bych je rozvozit
jako hnůj po poli

od té špíny a od té dobroty
listí je zetlelé
plody zežloutlé

lituji
kolečka polámaného
zvažuji
kdo bude chodit po poli
s nimi

Nová tvář
na čáře života

bojíš se ukázat
v noci zářné

stínů je slunovrat
žasneš

kdo vlastně
doma s tebou dělí se
o teplo blahodárné

čas kafi nevytíých
a buchet nesnědených

v jiskřivém plápolavém
otevření se času
vlasý

nahé v pokoj
na polštáři
tvář převrací se
k zulíbání

Když je náruč bolavá
když není zadostiučinění

zbyla ještě nálada
pro pravdu i psaní

světe div se,
máš zde Zlesáka

vybarví, vytmaví
i to, co neví a neumí

co je
jen ve tvých ústech
zamknuté
na sedm pousmání

Odraz nablýskaného auta
padl mi do očí
člověk v sáčku a kravatě
cigaretu v ruce, monstrózně hovoří

a úspěch jako voj
za sebou táhne černé myšlenky

je dána síla člověka
je dán pocit klidu
proč jeden z práce utíká
a druhý dýchá v klidu

mně oknem otevřeným
na moje čtení psaní
vpadl závan vlhkého vzduchu
snad

 pokušení
ne
to jenom pocit přírody
jejího všetečného shonu

Neúspěch
je čas rozevlátých starostí
konvice rží zanesená

je to touha po štěstí
kmen stromu kameny zatížený,
kde voda po kapkách odkapává

Na co zapomíná sen
kde má hlavu a patu
příběhy, které
nese s sebou v nůši
neptá se, nezná lež

ztratíš-li hlavu

zkrátka jsi
a
tušením rozdáváš
sám sobě
stínohru očních tahů
kterým se
i tak
nezavděláš

Přemýšleli jste někdy o tom
proč dospělí nepočítají týdny

a potom brečí
že už jim není – cet ale – sát
že je bolí nohy
děti zlobí

já ne
v rytmu života
asi skutečně není čas
na přemýšlení

Otočit ženu
je něco jako otočit stránku

ale ta erotika potom
ta dychtivá záda
ňadra rukama cítěná
pohyb a souhra těla

to stránka má jenom
němou tvář
je hezky zticha
pokud ji nepočmáráš

pokud se nevyčákáš
v touze bezbřehé
v extázi cítěné
prostě někam

Kdo mi odpustí
za sto let

až sečteny rozpadlé
mé hříchy budou
hluboko větrem zpustošeny

kdo
a řekne ven z půdy
 ven ze vzduchu
 ven z hůry z důli

ven odevšad

a znovu a jinak
a pěkně
 lopatu do ruky

v kobce bez přátel
špatně se umírá

kdo mi odpustí
s kým z těchto časů

skočím si na pivo
vjedu do vlasů

jenom tak my dva
zasouložíme si

zbude prázdnota hodna objímání

zbude touha jako skořápka
zase být zpátky
 v těle člověka

co píše tyhle řádky

Někdo říká,
je mi smutno,
jiný mlátí pěstí

další by chtěl
aby bylo dusno

víš, vidíš
tu dlaň nataženou

z mlhy vystupuje
do mlhy se ztrácí

straší tě pomyšlení
kolik peněz do ní vrazíš

nežli bude tvoje
ruka temná v rukavici

a nechá se podplatit
půjde s tebou
kam budeš chtít

Skřivánek nezpívá
místa není
pro hrdiny

na niti
křídýlka roztažená
slunce nesvítí

smůla
na dva prsty
šeptnutí do ticha

Den má tolik rozkroků
jednou rukou je neobtáhneš
ústy nenachytáš
očima nezaregistruješ

den má v sobě
tolik tření a vzdychání
touhu i skutek na rozhraní
dvou i více lidí

MAPY

svět beze jména
puntíky pocitů, vzdechů a nálad

svět bez polí a luk
vody tuží obtažené

a přece tam, někde je
kus lidského života

v jednom obrysu nožem
je dvojí chleba sousto

na souši i v moři
vítr nás spojuje

a ten lidský úděl
zhmotněné bytí, tep kůže
jednou pomine, v mapách

Spojnice

vždy jde přes bezvědomí
rukou, nohama, životem
a nikdy se neptá,
co s osudem

zbytečnost snění

ty uzly zamotané
situace bezstarostně všední
v žaludku šimrá tě
osud, co lhostejný ti není

tlukot naděje nablízku
proč míří přímo k srdci
napodobuje vzpomínku,
aby ti nebyla cizí

Dvě strany mince
moment krouživý

hrady a zámky
bez závěti
v čase i místě

rozhodnutí krátké
kdo by tě chtěl, čase

